

Toletan. Concil. VII legitur (can. 1 vel 2, secundum diversos codices) : Censuimus convenire, ut, cum a sacerdotibus Missarum tempore mysteria sacra consecrantur, si ægritudinis accidat cuiuslibet eventus, quo cœptum nequeat expleri mysterium, sit liberum Episcopo vel presbytero alteri, consecrationem exequi incœpti officii. Non enim aliud competit ad supplementum initiatis mysteriis, quam ut, aut incipientis, aut subsequentis benedictione sint completa sacerdotis, quia nec perfecta videri possunt, nisi perfecto ordine compleantur. Cum enim simus omnes unum in Christo, nihil contrarium diversitas personarum format, ubi efficaciam prosperitatis unitas fidei representat. Ne tamen, naturæ quod languidioris causa consultetur, in præsumptionis perniciem convertatur, nullus absque præventu patentis molestiæ minister vel sacerdos, cum cœperit, imperfecta officia præsumat omnino relinquere; si quis hoc temerarie præsumperit, excommunicationis sententiam sustinebit.

Ad 2, dicendum, quod ubi difficultas occurrit, semper est accipendum illud, quod habet minus de periculo. Maxime autem periculosum circa hoc sacramentum est, quod est contra perfectionem hujus sacramenti, quia hoc est immane sacrilegium. Minus autem est illud, quod pertinet ad qualitatem sumentis. Et ideo, si sacerdos post consecrationem inceptam recordetur se aliquid comedisse vel bibisse, nihilominus debet perficere sacramentum et sumere sacramentum. Similiter, si recordetur, se peccatum aliquod commississe, debet pœnitere cum proposito confitendi, et satisfaciendi, et sic non indigne, sed fructuose sumet sacramentum. Et eadem ratio est, si meminérit se excommunicationi cuicunque subjacere; debet enim assumere propositum humiliter absolutionem petendi, et sic per invisibilem Pontificem Jesum Christum absolutionem consequitur, quantum ad hunc actum, quod peragat divina mysteria. Si vero ante consecrationem alicujus prædictorum sit memor, tutius reputarem, maxime in casu mandationis et excommunicationis, quod Missam inceptam deserat, nisi grave scandalum timeretur.

Ad 3, dicendum, quod si musca vel aranea in calicem ante consecrationem ceciderit, aut etiam venenum deprehenderit esse immissum, debet effundi, et, abluto calice, denuo aliud vinum ponи consecrandum. Si vero aliquid horum post consecrationem acciderit, debet animal caute capi et diligenter lavari et com-

buri, et ablutio cum cineribus in sacrarium mitti. Si vero venenum ibi esse deprehenderit immissum, nullo modo debet sumere, nec ali dare, ne calix vitæ vertatur in mortem; sed debet diligenter in aliquo vasculo ad hoc apto cum reliquis conservari. Et, ne sacramentum remaneat imperfectum, debet aliud vinum apponere in calicem, et denuo resumere a consecratione sanguinis et sacrificium perficere.

Ad 4, dicendum, quod si sacerdos ante consecrationem sanguinis et post consecrationem corporis percipiatur, aut vinum, aut aquam non esse in calice, debet statim apponere et consacrare. Si vero post consecrationis verba percepit, quod aqua desit, debet nihilominus procedere, quia impositio aquæ, ut supra dictum est (q. 77, art. 7), non est de necessitate sacramenti. Debet tamen puniri ille, ex cuius negligentia hoc contingit. Nullo autem modo debet aqua vino jam consecrato misceri, quia sequeretur corruptio sacramenti pro aliqua parte, ut supra dictum est (q. 77, art. 8). Si vero percipiatur post verba consecrationis, quod vinum non fuerit positum in calicem, si quidem hoc percipiatur ante sumptionem corporis, debet deposita aqua, si ibi fuerit, imponere vinum cum aqua, et resumere a verbis consecrationis sanguinis. Si vero hoc perceperit post sumptionem corporis, aliam hostiam apponere debet iterum consecrandam simul cum sanguine. Quod ideo dico, quia si diceret sola verba consecrationis sanguinis, non servantur debitus ordo consecrandi, et sicut dicitur in prædicto canone Toletani Concilii VII (can. 1, vel 2 secundum aliquos codices), perfecta videri non possunt sacrificia, nisi perfecto ordine compleantur.

Si vero inciperet consecratione sanguinis et repeteret omnia verba consequentia, non competenter, nisi adesset hostia consecrata; cum in illis verbis occurrant quedam dicenda et fienda non solum circa sanguinem, sed etiam circa corpus. Et debet in fine iterum sumere hostiam consecratam et sanguinem, non obstante etiam si prius sumpserit aquam, que erat in calice, quia præceptum de perfectione, vel de perceptione hujus sacramenti majoris est ponderis, quam præceptum, quod hoc sacramentum a jejunis sumatur, ut supra dictum est (q. 80, art. 8, et quest. 82, art. 4).

Ad 5, dicendum, quod licet sacerdos non recolat, se dixisse aliqua eorum, quæ dicere debuit, non tamen debet ex hoc mente perturbari; non enim, qui multa dicit, recolit omnium, quæ dixit; nisi forte aliquid in

dicendo apprehenderit sub ratione jam dicti, sic enim aliquid efficitur memorabile. Unde, si aliquis attente cogitet illud, quod dicit, non tamen cogitet, se dicere illud, non multum postea recolit se dicensse. Sic enim fit aliquid objectum memorie, in quantum accipitur sub ratione præteriti, sicut dicitur in lib. de Memoria (cap. 4, tom. 2, inter opera Arist.). Si tamen sacerdoti probabiliter constet, se aliqua omisso, si quidem non sunt de necessitate sacramenti, non existimo, quod propter hoc debet resumere, immutando ordinem sacrificii, sed debet ulterius procedere. Si vero certificetur, se omisso aliquid eorum, quæ sunt de necessitate sacramenti, scilicet formam consecrationis, cum forma consecrationis sit de necessitate sacramenti, sicut et materia, idem videtur faciendum, quod dictum est in defectu materiae (in solut. ad 4 argument., in isto art.), ut, scilicet resumatur a forma consecrationis, et cætera per ordinem reiterentur, ne mutetur ordo sacrificii.

Ad 6, dicendum, quod fractio hostiæ consecratæ, et quod una sola pars mittatur in calicem, respicit corpus mysticum, sicut admixatio aquæ significat populum. Et ideo horum prætermissio non facit imperfectionem sacrificii, ut propter hoc sit necesse aliquia reiterare circa celebrationem hujus sacramenti.

Ad 7, dicendum, quod, sicut legitur de Consecr., dist. 2, ex decreto Pii P., si per negligentiam aliquid de sanguine stillaverit in tabulam, que terræ adheret, lingua lambetur et tabula radetur. Si vero non fuerit tabula, terra radetur, et igni consumetur, et cinis intra altare condetur, et sacerdos quadragesima diebus pœniteat. Si autem super altare stillaverit calix, sorbeat minister stillam, et tribus diebus pœniteat. Si super linteum altaris, et ad aliud stilla pervenerit, quatuor diebus pœniteat. Si usque ad tertium, novem diebus pœniteat. Si usque ad quartum, viginti diebus pœniteat, et linteamina, quæ stilla tetigerit, tribus vicibus lavet minister calice subtus posito, et aqua ablutionis sumatur, et iuxta altare recondatur; posset etiam sumi in potum a ministro, nisi propter abominationem dimitteretur. Quidam autem ultrius partem illam linteaminum incident, et comburunt, et cinerem in altari, vel sacrario reponunt. Subditur autem ibidem ex pœnitentiali Bedæ presbyteri: Si quis per ebrietatem vel voracitatem Eucharistiam evomuerit, quadraginta diebus pœniteat, si laicus est; clerici, vel monachi, seu diaconi et presbyteri, septuaginta diebus pœniteant; Episcopus nonaginta. Si autem infirmitatis causa evomuerint, septem diebus pœniteant. Et eadem distinctione legitur ex Concil. Arelat.: Qui non bene custodierit sacramentum, et mus, vel aliquid aliud animal, illud comedet, quadragesima diebus pœniteat. Qui autem perdidit illud in Ecclesia, aut pars ejus ceciderit et non inventa fuerit, triginta diebus pœniteat. Et eadem pœnitentia videtur dignus sacerdos, per cuius negligentiam hostiæ consecratae putrefacti. Prædictis autem diebus debet pœnitens jejunare et a communione cessare. Pensatis tamen conditionibus negotii et personæ, potest minui vel addi ad pœnitentiam prædictam. Hoc tamen observandum est, quod ubique species integræ inveniuntur, sunt reverenter conservandæ, vel etiam sumendæ, quia, manentibus speciebus, manet ibi corpus Christi, ut supra dictum est (q. 77, art. 5, et locis ibi citatis). Ea vero in quibus inveniuntur, si commode fieri potest, sunt comburendæ, cineres in sacrario reconditæ, sicut de rasura tabuæ dictum est (in istius solutionis principi).

DISPUTATIO LXXXV.

DE OBLIGATIONE SUPPLENDI DEFECTUS INTER SACRIFICANDUM COMMISSOS.

Duplex obligatio hic intervenire potest: una est præcavendi hujusmodi defectus, antequam Missæ sacrificium inchoetur, vel etiam antequam fiat; de hac nihil fere nobis superest dicendum præter dicta in superioribus, et proxime tacta in fine disputationis præcedentis. Altera obligatio esse potest de cavendis his defectibus post inchoatum sacrificium Missæ, vel supplendi illos, si commissi jam sint. De qua re multa dicit hic D. Thom., multaque habentur in Missali; ut tamen brevi methodo omnia comprehendamus, reducemus hos omnes defectus ad duo capita: quidam enim sunt in rebus substantialibus, sub quibus comprehendo, non tantum ea, quæ in rigore essentialia sunt, sed etiam omnia, quæ pertinent ad consummationem sacrificii. Alii vero defectus esse possunt in ritibus mere accidentalibus.

SECTIO I.

Quomodo sint cavendi, vel supplendi defectus substantiales hujus sacrificii.

1. Prima regula certa. — Notabile. — Prima regula certa sit, si in materia vel forma commissus sit essentialis defectus, illum esse omnino supplendum. Probatur, quia facere sacrificium mutilum et imperfectum, intrinsece malum est; tale autem sacrificium imperfectum fuit essentialiter; ergo necesse est illud perficere, supplendo defectum; atque hinc a fortiori constat, si defectus nondum sit commissus, omnino præcavendum esse, si sit in hominis potestate, et prævideatur; ut, v. gr., si post consecrationem hostiæ, ante consecrationem calicis, sacerdos prævideat in eo non esse vinum, omnino debet illud apponere, priusquam progrederi, ut per se constat; quod si singatur casus, in quo nullo modo posset vinum ad manum haberi, nullo modo potest verba consecrationis calicis proferre, cum materiam commodam non habeat; imo nec debet ulterius progredi, cum sine præsentia sanguinis vix possit ullam ex sequentibus ceremoniis rite et vere peragere. Nihilominus in Missali Romano dicitur, in eo casu procedendum esse, et Missam absolvendam; ita ergo fit, tamen non esset facienda mentio sanguinis, in signis, et aliis locis, ubi fieri solet. Neque tunc imputabitur ei imperfectio sacrificii, quia, ut supponimus, neque illam prævidit antea, neque post potuit vitare. Quocirca, si ante consecrationem hostiæ, illum defectum, et impotentiam vitandi illum prævidisset, nulla ratione posset licite hostiam consecrare; neque admittenda est ulla ratio vel causa incommodi vitandi, propter quam hoc liceat. Nulla enim esse potest, cum hoc intrinsece malum sit. Et eadem ratione, si post consecrationem hostiæ prævideretur defectus aliquis non omnino essentialis, valde tamen gravis, ut, verbi gratia, defectus aquæ, quamvis ille vitari non posset, non esset propterea omittenda sanguinis consecratio in solo vino, quia magis necessarium est, essentiam sacramenti perficere, quam cæteros defectus vitare. Imo addit D. Thom., ad 4, quod, si post consecratum purum vinum recordetur sacerdos non miscuisse aquam, non debet illam postea miscere, etiam si possit; quia sequeretur (inquit) corruptio sacramenti pro aliqua parte; quæ ratio non est magni momenti, nam potius aqua corrump-

petur a speciebus sacramentalibus, sicut corruptitur a vino. Ratio ergo est propter revertentiam sacramenti, et quia jam non habet locum illa cæremonia, ut instituta est; et per hæc de aliis similibus judicandum est.

2. Quæsitum. — Regula ab Innocentio tradita. — Sed circa hanc regulam inquire potest primo, propter argumentum. 4 D. Thom., quomodo supplendus sit hic defectus, quando, v. gr., sacerdos consecravit calicem cum sola aqua, et postea sentit defectum; nam D. Thom. hic, ad 4, dicit, si sacerdos ante sumptionem corporis intelligat hujusmodi defectum, debere statim vinum apponere, et sanguinem confidere, ac sic perficere sacrificium, quod est per se clarum, et omni carens difficultate, quicquid Palud. infra citandus dicat. Si vero, sumpto jam corpore, sentit defectum, tunc ait D. Thom. non debere sacerdotem solum vinum apponere et consecrare, sed iterum etiam hostiam apponere, et consecrare simul cum sanguine, quia alias non servaretur debitus ordo consecrandi. Dicitur autem in Concil. Tolet. VII, c. 1, non esse perfecta sacrificia, nisi perfecto ordine compleantur. Sequela vero patet, quia, si solus sanguis postea consecraretur absque corpore, non possent convenienter repeti omnia, quæ in Missa dicuntur post consecrationem calicis, quia in eis multa occurront facienda et dicenda, non solum circa sanguinem, sed etiam circa corpus. Et hanc opinionem sequuntur Paludan., dist. 11, quæst. 1, art. 2; Sylvest., Eucharist. 2, quæst. 10. Et potest hæc opinio confirmari, quia si jam prior hostia consecrata consumpta fuit, quoad illam jam fuit omnino transacta actio sacrificandi; ergo, ut postea possit sanguis consecrari, debet iterum consecrari etiam corpus, ne una species sine alia confici et consumi videatur. Confirmatur secundo auctoritate Pii V, in cuius Missali præcipitur, ut hic defectus suppletur hoc modo a D. Thom. tradito. Nihilominus Scotus in 4, dist. 8, quæst. 3, dicit, etiam in hoc secundo casu, scilicet, quando consumptum est corpus, sufficere, calicem iterum consecrare, et statim sumere absque aliarum cæremoniarum repetitione; quam opinionem docuit, ut æque probabilem, D. Thom., in 4, dist. 11, in expositione litteræ, circa fin.; et Soto, dist. 13, quæst. 2, art. 6, ad 4, dicit, hanc opinionem esse sequendam in praxi, quando Missa fit in publico, propter vitandum scandalum; et eamdem opinionem tenet Navar., c. 25, n. 91; Angel.,

verb. Missa, n. 17. Ratio hujus opinionis est, quia hic modus est sufficiens ad perficiendum sacrificium, et alioqui est aptior, ut sine scandalo fiat, et absque eo, quod populus intelligat defectum: ergo. Major patet, quia, cum jam consecrata sit hostia, et non desit nisi sanguis, ut sacrificium compleatur, satis erit, sanguinis consecrationem et sumptionem adjungere. Quin potius, si utriusque speciei consecratio iteretur, ut D. Thom. vult, id non erit, sacrificium prius inchoatum perficere, sed novum integrum sacrificium facere, priori imperfecto relictio. Et confirmatur, quia, si ante consumptum sacramentum percipiatur defectus, satis est, consecrare calicem, ut D. Thom. fatetur; ergo et post sumptionem corporis; patet consequentia, quia si in eo casu repetenda sunt omnia, quæ super corpus et sanguinem dici solent post consecrationem, eadem ratione repetenda erunt quæ super panem et vinum dici solent in canone ante consecrationem, quia etiam illa non fuerunt rite peracta, neque etiam de novo iterari possunt, nisi nova hostia consecranda adjungatur, quia in signis, quæ tunc fiunt, et verbis, quæ dicuntur, utriusque speciei fit mentio, et utriusque grata oblatio et benedictio postulatur; quod si illa priora non est necesse repetrere, quia accidentalia sunt, neque etiam erit necessarium repetrere signa et verba, quæ post consecrationem dicuntur, quia etiam illa sunt accidentalia. Unde Palud. supra consequenter ait, etiam si prior hostia consecrata consumpta non sit, novam consecrandam, quia patet in hujusmodi eventibus semper esse necessarium, totum canonem iterare. Quod tamen sine fundamento aut probatione dicit; nulla est enim hujus necessitas, alioqui etiam prior oblatio, et quæ post illam sequuntur, essent omnia iteranda. Non est ergo necesse iterare quæ accidentalia sunt; maxime, cum sint rite perfecta quoad omnes actiones exteriores, et quoad omnia verba, quæ formaliter et ex intentione proferentis vere etiam prolata sunt, et referuntur ad verum panem et vinum consecrandum; ergo nihil in his repetrere oportet; ergo ex hoc capite non erit necessarium hostiam iterum consecrare, sive illa consumpta prius fuerit, sive non; in his ergo sufficiet servare regulam ab Innocentio traditam, in cap. 1 et 2 de Sacram. non iterandis, in talibus nihil esse iterandum, sed caute supplendum, quod incaute fuerat prætermissum. Et per hæc responsum est ad fundamentum contrariæ sententiae.

vero speciales constitutiones, inducentes novam obligationem; sunt autem illæ instructiones datæ juxta probabilem doctrinam, non tamen magis obligant, quam res ipsæ, vel doctrina in qua fundantur.

4. Auctoris sententia. — Atque ex his constat, idem esse dicendum, servata proportione, si similis defectus circa hostiam contingat, quanquam in hoc nonnulla major difficultas esse videatur, quia si in eo casu sola hostia iterum consecratur, nimirum, quia prior inventa est hordeacea, vel cum alio simili defectu, sequitur immutari ordinem in consecratione harum specierum, scilicet, quia prius consecraretur sanguis, et postea corpus; hoc autem videtur esse magnum incommodum, juxta superius dicta. Propter quam causam in eo casu censeo valde probabilem opinionem D. Thomæ, quam etiam sequitur Missale Pii V., et expresse Paludan. supra; Scotus vero, qui tenet oppositam sententiam, quando defectus contingit in vino, nihil in particuli dicit de specie panis; neque attingit difficultatem hanc de mutatione ordinis in consecratione utriusque speciei; et eodem modo loquitur Navarrus; Angelus vero aperte dicit, quando hic defectus contingit in hostia; et deprehenditur post consecrationem vini, ante utriusque sumptionem, non esse iterandam consecrationem sanguinis, sed solius corporis; quod etiam affirmat Paludanus, saltem, quando non potest commode aliud vinum adhiberi, ut consecratur; unde sentit, illum ordinem inter consecrandam utramque materiam non esse admodum necessarium; quod si hoc verum est, idem erit consequenter dicendum, etiam si defectus percipiatur post sumptionem; est ergo hæc opinio probabilis; quamvis in hoc casu libenter uter remedium consecrandi iterum utramque speciem, si commode possem, quia ille ordo consecrationis utriusque speciei semper mihi videtur magni momenti; et aliunde non potest, quod ad scandalum pertinet, vel ad stantium notitiam, magis uno modo vitari quam alio.

5. Quædam documenta traduntur. — *Quæsito satisit.* — Secundo etiam constat ex his, quid faciendum sit, si contingat similis defectus in forma; nam, si omissum est aliquod verbum essentialiæ, vel talis facta mutatio, quæ necessarium formæ sensum abstulerit, iteranda est consecratio, vel in utraque forma, si in ambabus talis defectus acciderit, vel solum in una, si in ea tantum inventus fuerit

defectus. Ratio est eadem, quia hoc et necessarium est, et sufficit ad sacrificium integre perficiendum. Unde, etiam si contingat, hujusmodi defectum cognosci post sumptionem corporis, vel speciei non rite consecratæ, iteranda erit talis consecratio, propter eamdem causam; et in eo casu non oportebit, utramque consecrationem repetere, si in altera tantum defectus accidit, ut in simili dictum est de materia; est enim eadem proportio. Addo, etiam si contingat, antea fuisse defectum prævisum, et ex malitia ministri non fuisse emendatum, vel, etiam si a principio ex sola malitia fuerit talis defectus commissus, vel omitendo verba, vel non habendo debitam intentionem (de hoc enim defectu idem est proportionale judicium, eademque ratio), nihilominus in his casibus debere sacerdotem etiam post sumptionem supplere defectum, quia licet malitia sua in eam necessitatem inciderit, tamen postquam in eum statum res adducta est, non est curandum, cur sacrificium imperfecte actum sit, sed quod mutilum sit; et ideo omnino est perficiendum, non obstante priori culpa; poteritque sacerdos sine nova culpa id facere, si prioris culpe ipsum penitentia, et cum debita reverentia id faciat. Hoc autem intelligendum existimo, quando defectus accidit in consecratione unius tantum speciei, et altera rite fuit consecrata; nam, si defectus in utriusque consecratione accidisset, et panis aut vinum sumptum jam esset, non deberet in alia materia consecratio suppleri, quia tunc revera non fuit factum, nec perfectum, nec imperfectum sacrificium, sed totum fuit fictum; et ideo tunc non obligat præceptum de integrando seu perficiendo sacrificio; et alioqui obligat præceptum non confiendi vel sumendi hoc sacramentum post cibum et potum; ergo tunc hoc præceptum servandum est; et ideo aliter iudicandum est de tempore ante sumptionem, quando nondum fractum est jejunium; nam tunc, si fortasse ex defectu intentionis, vel formæ, neutram speciem consecravit, tenebitur secrete iterare et consecrare, antequam sumat, et quam primum possit, non ex vi præcepti perficiendi sacrificium substantialiter inchoatum, quia hoc revera nondum obligat; sed ex vi præcepti non singendi aliquid fallsum in hoc ministerio, et consequenter non perseverandi in inchoata fictione, nec sumendi potum et cibum per modum sacramenti, quod verum sacramentum non est, nec dandi aliis occasionem adorandi merum

panem et vinum. Sed quæres, quid agendum sit, quando sacerdos non judicat quidem positive, se aliquid de forma omisso, tamen non recordatur dixisse, et consequenter dubitat negative, an dixerit? Respondetur, quod non recordetur dixisse, nil referre, nec propter eam solam causam quicquam repetendum esse (quod non solum in hoc negotio, sed in quacumque recitatione officii Ecclesiastici observandum est), quia præterita actio facilime memoria labitur, quando cum ipsa actione non conjungitur actualis reflexio, et consideratio illius; nam ex hac actuali consideratione nascitur memoria. Si autem cum illa obliuione conjunguntur aliqua indicia, et rationes probabiles dubitandi, an aliquid substantiale omiserit, tunc pro ratione dubitationis agere debet; quanquam D. Thom. hic, ad 5, solum dicit, si certificetur, aliquid substantiale in forma omisso, tunc esse iterandam formam; hoc enim est moraliter verum, nam qui bona fide et mediocri diligentia hoc mysterium facit, etiam si non recordetur, omnia dixisse, non potest habere probabilem rationem dubitandi quod ea dixerit, nisi etiam habeat motivum aliquid sufficiens ad probabilitatem iudicandum, se aliquid omisso. Si tamen revera accideret dubium ex utraque parte sufficiens, tunc iteranda esset forma, saltem sub conditione, mente concepta, quia hoc modo, et tollitur dubium, et periculum iterandi consecrationem super materiam consecratam.

6. Aliud quæsitus. — Sed quæres tandem circa hoc, quænam verba sint in hujusmodi casibus repetenda. Auctores enim varie loquuntur. Angelus sentit, primam oblationem et orationes sequentes esse repetendas, quando deficit debita materia; Paludan. a principio canonis vult repetitionem fieri; Scotus, si consecratio panis iteranda sit, repetendum esse ab illis verbis: *Qui pridie, quam pateretur;* si vero soia consecratio calicis, ab illis: *Simili modo, postquam cœnatum est;* ipse enim putat, haec omnia verba esse necessaria, ut consecratio fiat; et hic modus repetitionis ponitur etiam in Missali; et si commode fieri potest, est aptior, propter expressiorem Christi commemorationem, et representationem; tamen simpliciter non est necessarius, quia sola verba formæ sufficiunt ad confiendum sacramentum, et ita illa sola satis erit repetere, dummodo in forma sanguinis comprehendantur omnia verba, quæ communiter proferuntur et proponuntur per

modum formæ. Unde in Missali Romano, in defectibus formæ, dicitur, si aliquid in forma fuerit omissum, quod sit de necessitate sacramenti, formam esse iterandam; si autem, quod omissum est, non sit de necessitate sacramenti, non oportere illud resumere; ergo quamvis omissa sint essentialia, et aliqua accidentalia, sufficiet essentialia repetere; et multo magis, si accidentalia prolata sint sine essentialibus, vel sine efficacia eorum ex defectu materiæ, vel intentionis, sufficiet essentialia verba repetere.

7. Secunda regula. — *Impedimentum post consecrationem variis modis potest accidere.*

— Secunda regula sit: si post consecrationem rite sanctam accidat vel inveniatur defectus, sumptionem impediens, curandum est, ut tollatur, et sacramentum consumatur; quod si id fieri non possit, necessarium regulariter erit, consecrationem repetere, et supplere quod defuerat. Haec regula declarabitur melius nonnullis exemplis in particulari ad ductis: et primum suppono, per se loquendo, teneri sacerdotem ad consumendam utramque speciem sacramenti. Nam vel id est de substantia sacrificii, vel ita pertinens ad perfectionem ejus, ut de jure divino præcepit sit, sicut est supra ostensum. Unde sequitur, si sacerdos prævideat, esse in materia aliquid quod impedit sumptionem, vel ob aliquam causam fore impediendam, non debere, neque licere illi sacrificium inchoare aut sacramentum confidere, quia exponit se periculo morali non perficiendi sacrificium juxta ritum et modum a Christo institutum.

Potest autem variis modis fieri, ut post consecrationem tale impedimentum accidat vel agnoscatur. Primo, si, v. gr., materiæ panis aut vini venenum admistum sit, et tunc non sunt sumendæ species consecratæ, ex omnium sententia, quia sacramentum vitæ non est cum periculo mortis sumendum. Sed tunc est dubium, quid sit agendum, tam circa illas species consecratas, quam circa sacrificium. De priori parte dicendum est, illas species esse servandas, donec corrumpantur vel exsiccentur, et postea in sacrum piscinam præjiciendæ sunt; jam enim Christus ibi non adest, et illæ, vel physice, vel saltem moraliter, omnino immutatae sunt. Additur vero in Missali Romano, si fuerint species vini, in panno lineo vel stupa esse imbibendas, et pannum servandum, donec desicetur et comburatur; et ita sunt corrigendi vel interpretandi Palud., dist. 9, quest. 1, in fine, et